

прилични на скелети поради чудовищната си слабост: "Орбитите на очите им приличаха на пръстени без камък"! Един от тях е Форезе Донати, някогаше Дантев приятел от веселите дни на младостта, а сега изпълнен с обич към близките си и към него, ~~спомня~~ ~~вспомня~~ изминалите дни; други един е поета Бонаджунта Орбичиани, който чува Данте да определя основния принцип на своята поезия и на "изящния нов стил": вдъхновението от Любовта. И други поети се намират в последния корниз, сред сладострастниците, които вървят сред пламъци покрай скалата, а двама от тях са особено скъпи за Дантевото сърдце: Гуидо Гуиницели ~~и~~ и

изпровансалеца Арналдо Даниело, който на своя звучен майчин език иска от ~~пешех~~ привилегированния странник да си спомни за него.

Сега вече трябва да се стигне до Земяния рай. Като преминават една
огнена преграда, поетите стигат до последната стълба и там чакат да се
взори. Изтегнат върху едно стъпало, под бдящата грижа на двамата жи-
ви си учители, с взор отправен към трепкащите в ясното небе звезди, Данте
заспива и вънува Лия, символа на съвършения деен живот. Когато слънце-
то се възвръща и Данте става отново и се опътва по стълбата нагоре:

Tanto voler sopra voler mi venne
dell' esser su, che al seni raso poi
al volo mi sentia crescer le penne

(Уселание след уселание ме напаса
да не да горе, тъй те чувствах аз
кѣра да ми растат все повет млади.)

С това службата на Виргилий се свършва; тогава учителят, или по-скоро нежният баща, се прощава с ученика си чрез един дълбок и дълъг поглед, изпълнен с сдържано вълнение, като го обявява за пълен господар на себе си. След това го следва още малко, без да говори вече. Данте е стигнал до границата на една "божествена, гъста и буйна гора" и се запътва из нея докато стига до един ~~ручей~~ поток; на другия му бряг, ~~среди~~ ^{застига в} една жена самичка в тоя кът, ~~своята~~ с нежна красота, ~~възвръща~~ ^{възвръща} песен и цветя събир

Una donna solletta che si già
cantando e scegliendo fiori da fiore

Това е Мателда, загадъчна и прекрасен ~~първ~~ ^{млад} човек, който ни дава образа на съвършеното земно щастие, в мястото създадено за невинната ~~човешка~~ ^{човешка} безгрешната човешка природа; този поток е Лета, която отнима всеки ~~си~~ ^{си} спомен за греха; по-нататък Евное, като изтича от същия извор, съживява всички спомени за доброто. Всичко дава чувството за неизказани чистота и радост и/за да се изразим с гьотевска фраза/миросъзданието блести както в първия ден на сътворяването му. Между това, сред искрящи блясъци, в гората се явява великолепно шествие ~~в триумфална~~ ^{триумфална} ~~колла~~ ^{колла} по средата на което се движи триумфална кола, колата на Черква-та; след това, ~~посред~~ ^{придружена от} песните на ангелите, в ~~и~~ ^и ~~посред~~ ^{посред} облак от цвѐта,